SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 15. aprila 2010*

V zadevi C-38/09 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 28. januarja 2009,

Ralf Schräder, stanujoč v Lüdinghausnu (Nemčija), ki ga zastopa T. Leidereiter, odvetnik,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Urad Skupnosti za rastlinske sorte (USRS), ki ga zastopata M. Ekvad in B. Kiewiet, zastopnika, skupaj z A. von Mühlendahlom, odvetnikom,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik četrtega senata v funkciji predsednika drugega senata, C. Toader, sodnica, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann in P. Kūris (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: J. Mazák,
sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. septembra 2009,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. decembra 2009

izreka naslednjo

Sodbo

1 S pritožbo R. Schräder predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (zdaj Splošno sodišče Evropske unije) z dne 19. novembra 2008 v zadevi Schräder proti USRS (SUMCOL 01) (T-187/06, ZOdl., str. II-3151, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njegovo tožbo za razveljavitev odločbe odbora za pritožbe Urada Skupnosti za rastlinske sorte (USRS) z dne 2. maja 2006 (zadeva A-003/2004, v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

2 V skladu s členom 6 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (posebna izdaja v slovenščini: poglavje 3, zvezek 16, str. od 390 do 419), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 2506/95 z dne 25. oktobra 1995 (UL L 258, str. 3, v nadaljevanju: Uredba št. 2100/94), se žlahtniteljske pravice v Skupnosti podelijo sortam, ki so razločljive, izenačene, nespremenljive in nove.

3 Člen 7 Uredbe št. 2100/94 določa:

„1. Za sorto velja, da je razločljiva, če jo je po izražanju lastnosti, ki izvirajo iz nekega genotipa ali kombinacije genotipov, mogoče razločiti od katere koli druge sorte, ki je splošno znana na dan prijave […].

2. Druga sorta, za katero velja, da je splošno znana zlasti, če je bila na dan prijave […]:

(a) predmet žlahtniteljske pravice ali vpisana v uradni register sort rastlin v Skupnosti v kateri od držav ali za to pristojnih meddržavnih organizacij;

(b) zanjo sprejeta prijava za podelitev žlahtniteljske pravice ali za vpis v uradni register, če je medtem že prišlo do podelitve ali vpisa.

Izvedbena pravila […] lahko navedejo še druge možne primere, ki veljajo za splošno znane."

4 Na podlagi člena 54 Uredbe št. 2100/94 USRS med drugim pregleda, ali je sorta lahko predmet žlahtniteljske pravice v Skupnosti, ali je sorta nova in ali je prijavitelj upravičen vložiti prijavo. Pregleda, ali je predlagano ime sorte primerno. Za te namene lahko uporabi storitve drugih organov. Za prvega prijavitelja velja, da je upravičen do žlahtniteljske pravice v Skupnosti.

5 V skladu s členom 55 te uredbe USRS, ko ugotovi, da ni nobenega zadržka za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti, poskrbi za preskušanje glede izpolnjevanja zahtevanih pogojev, ki ga opravi pristojni urad ali več uradov v najmanj eni državi članici, ki jih je za preskušanje sort zadevnih vrst pooblastil upravni svet (urad ali uradi za preskušanje sort).

6 Na podlagi členov 61 in 62 te uredbe USRS, če meni, da so ugotovitve preskušanja zadostne za odločitev o prijavi in da ni zadržkov iz členov 59 in 61, podeli žlahtniteljsko pravico v Skupnosti. Po drugi strani se prijava za žlahtniteljsko pravico med drugim zavrne, če rezultat tega preizkušanja ni sklepčen.

7 Na podlagi člena 67(2) Uredbe št. 2100/94 ima pritožba zoper odločbo USRS, s katero je zavrnjena prijava za žlahtniteljsko pravico v Skupnosti, odložilni učinek. Če USRS meni, da tako zahtevajo okoliščine, lahko vseeno izda nalog, da se sporna odločba ne odloži.

8 Člen 70(2) iste uredbe določa:

„Če odločba ni popravljena v enem mesecu po prejemu izjave z utemeljitvijo pritožbe, [USRS] nemudoma:

– sprejme odločitev, ali bo ukrepal v skladu z drugim stavkom člena 67(2),

in

– odstopi pritožbo odboru za pritožbe."

9 Iz členov od 71 do 73 Uredbe št. 2100/94 izhaja, da odbor za pritožbe odloči o pritožbi tako, da izvršuje pristojnosti USRS ali pa zadevo preda pristojnemu organu USRS, da ta ukrepa naprej. Tožbe proti odločbam odborov za pritožbe se lahko vložijo na

Sodišču. Tožba se lahko vloži zaradi nepristojnosti, bistvenih kršitev postopka, kršitve Pogodbe, kršitve Uredbe št. 2100/94 ali katerega koli zakonskega pravila, ki se nanaša na njeno uporabo ali zlorabo prostega preudarka. Sodišče je pristojno, da razveljavi ali spremeni sporno odločbo.

10 Člen 75 te uredbe, ki ureja obrazložitev odločb in pravico do zaslišanja, določa:

„Odločbe [USRS] morajo biti obrazložene. Odločbe lahko temeljijo samo na razlogih ali dokazih, o katerih so se stranke v postopku imele možnost ustno ali pisno izjaviti."

11 Člen 76 te uredbe določa, da USRS na lastno pobudo razišče dejstva v okviru zahtevanih pregledov iz členov 54 in 55. Ne upošteva pa dejstev ali dokaznega gradiva, predloženih po roku, ki ga določi urad.

12 Člen 88 te uredbe ureja javni vpogled.

13 Iz člena 15(1) in (2) Uredbe Komisije (ES) št. 1239/95 z dne 31. maja 1995 o uvedbi izvedbenih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 v zvezi s postopki, ki potekajo na Uradu Skupnosti za rastlinske sorte (UL L 121, str. 37) izhaja, da kadar je preizkušanje zaupano uradu za preskušanje sort, se izvede s pisnim sporazumom med tem uradom in USRS. Sklenitev tega sporazuma učinkuje tako, da dejanja, ki jih

izvajajo ali naj bi jih izvajali člani osebja urada za preskušanje sort v skladu s sporazumom, veljajo, kolikor to zadeva tretje stranke, da so dejanja USRS.

14 Člen 60(1) Uredbe št. 1239/95 določa, da kadar USRS meni, da je potrebno ustno zaslišanje strank v postopku ali prič ali strokovnjakov, ali da je potrebna preiskava, za ta namen sprejme odločbo in navede načine, kako namerava dobiti dokaze, relevantna dejstva, ki jih je treba dokazati, ter datum, čas in kraj zaslišanja ali preiskave. Če stranka v postopku zahteva ustne dokaze od prič in strokovnjakov, je v odločbi USRS naveden rok, v katerem mora stranka v postopku, ki vloži zahtevek, uradu sporočiti imena in naslove prič in strokovnjakov, za katere stranka v postopku želi, da se jih zasliši.

15 V skladu s členom 62(1) te uredbe lahko USRS kot pogoj za dokazni postopek določi polog zneska, ki ga uradu plača stranka v postopku, ki je zahtevala dokazni postopek.

16 Člen 63(2) te uredbe določa, da se pričam, strokovnjakom ali strankam v postopku prebere ali predloži v pregled zapisnik o njihovem pričevanju. Vanj se zapiše, da je to formalno dejanje bilo izvedeno in da je oseba, ki je pričala, zapisnik odobrila oziroma da je nanj podala ugovore.

Dejansko stanje

17 R. Schräder je 7. junija 2001 pri USRS vložil prijavo za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti za rastlinsko sorto SUMCOL 01 iz vrste *Plectranthus ornatus*. Ta

rastlinska sorta je nastala s križanjem rastline te vrste in rastline vrste *Plectranthus ssp.*, ki izvira iz Latinske Amerike.

18 USRS je 1. julija 2001 naročil Bundessortenamt (nemški zvezni urad za rastlinske sorte), da opravi preizkus v skladu s členom 55(1) Uredbe št. 2100/94.

19 Konkurenti R. Schräderja so v prvem letu postopka preizkušanja nasprotovali podelitvi zaprošene pravice, pri čemer so trdili, da sorta kandidatka ni bila nova rastlinska sorta, temveč divja sorta iz Južne Afrike, ki je bila že leta na trgu v tej državi in tudi v Nemčiji.

20 Po prvi primerjavi sorte kandidatke z referenčno sorto, ki je bila dobavljena v Nemčijo, se je Bundessortenamt obrnil na E. van Jaarsvelda, sodelavca botaničnega vrta Kirstenbosch (Južna Afrika), in ga prosil za sadike ali semena vrste *Plectranthus comosus* ali *Plectranthus ornatus*.

21 Po vzajemnih dopisih z dne 25. marca in 16. oktobra 2002 je Bundessortenamt 12. decembra 2002 prejel sadike, ki jih je poslal E. van Jaarsveld in za katere je bilo navedeno, da so bile odvzete z njegovega zasebnega vrta.

22 Te rastline so bile vzgojene in preizkušane leta 2003. Izkazalo se je, da se je sorta kandidatka le minimalno razlikovala od rastlin, ki so bile vzgojene iz sadik, ki jih je poslal E. van Jaarsveld. V skladu z elektronskim sporočilom ge. Heine, preizkuševalke Bundessortenamt, odgovorne za preizkušanje, z dne 19. avgusta 2003 so bile razlike resda „pomembne“, a komaj opazne.

23 USRS je z dopisom z dne 7. avgusta 2003 obvestil R. Schräderja, da so po mnenju Bundessortenamt „obstaja[le] pomanjkljivosti pri razlikovanju rastlin v primerjavi z rastlinami, preskušenimi v botaničnem vrtu Kirstenbosch“. Med strankami ni sporno, da so rastline dejansko izvirale iz zasebnega vrta E. van Jaarsvelda. V tem dopisu je bilo tudi omenjeno, da po navedbah ge. Heine pritožnik pri pregledu torišča Bundessortenamt za preskušanje ni mogel ugotoviti, katera je njegova rastlina.

24 R. Schräder je septembra 2003 predložil repliko na rezultate preskušanja. Skliceval se je na rezultate svojega raziskovalnega potovanja v Južno Afriko med 29. avgustom in 1. septembrom 2003 in rezultate obiska botaničnega vrta Meise (Belgija) 15. septembra 2003 in ob tem navedel, da rastline z vrta E. van Jaarsvelda, uporabljene za primerjavo, niso spadale k referenčni sorti, temveč k sami sorti SUMCOL 01. Navedel je tudi dvome glede splošne poznanosti referenčne sorte.

25 Končno poročilo Bundessortenamt z dne 9. decembra 2003, izdelano v skladu s standardi Mednarodne zveze za varstvo novih rastlinskih sort (UPOV), je bilo tožeči stranki vročeno z dopisom USRS z dne 15. decembra 2003, da bi lahko nanj odgovorila. V tem poročilu je bilo navedeno, da sorta kandidatka SUMCOL 01 ni imela razlikovalnega učinka v primerjavi z referenčno sorto *Plectranthus ornatus* iz Južne Afrike, ki jo je poslal E. van Jaarsveld.

26 R. Schräder je zadnja stališča v zvezi s tem poročilom podal 3. februarja 2004.

27 USRS je z odločbo R 446 z dne 19. aprila 2004 (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi) zavrnil prijavo za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti, ker sorta kandidatka SUMCOL 01 ni imela razlikovalnega učinka v smislu člena 7 Uredbe št. 2100/94.

28 R. Schräder je 11. junija 2004 pri odboru za pritožbe USRS vložil pritožbo zoper odločbo o zavrnitvi. Hkrati je prosil za dovoljenje za pregled aktov postopka. Temu predlogu je bilo ugodeno 25. avgusta 2004, kar je pet dni pred iztekom štirimesečnega roka, ki ga je imel R. Schräder na voljo za vložitev pisne izjave z utemeljitvijo pritožbe, kot določa člen 69 Uredbe 2100/94. R. Schräder je 30. avgusta 2004 vložil tako izjavo.

29 Odločba o zavrnitvi ni bila deležna vmesnega popravka v enem mesecu po prejemu izjave z utemeljitvijo pritožbe. Z dopisom z dne 30. septembra 2004 pa je USRS obvestil R. Schräderja, da je za dva tedna „odložil odločanje“ o tem, ker so bile po njegovem mnenju potrebne nove raziskave.

30 Po novih vzajemnih dopisih z E. van Jaarsveldom 8. in 15. oktobra 2004 in po tem, ko je USRS navezal stik z južnoafriškim ministrstvom za kmetijstvo, je ta urad 10. novembra 2004 odločil, da ne bo popravil odločbe o zavrnitvi in da bo pritožbo odstopil odboru za pritožbe.

31 USRS je v pisnem odgovoru z dne 8. septembra 2005 na vprašanje odbora za pritožbe in ob sklicevanju na elektronsko sporočilo, ki mu ga je poslala ga. Heine 20. junija 2005, v katerem je navedeno, da Bundessortenamt ni mogel „razlikovati rastlin, za

katere je vložena prijava, od rastlin iz Južne Afrike, zaradi česar je seveda mogoče trditi, da vse rastline izvirajo iz rastlin, za katere je vložena prijava“, priznal, da bi se rastline lahko odzvale na spremembe podnebja in lege in da zato, kot je razložil Bundessortenamt, ni mogoče povsem izključiti, da sorte, ki se med sabo razlikujejo tako malo, kot se sorta kandidatka razlikuje od referenčne sorte, izhajajo iz iste sorte.

32 Stranke so odboru za pritožbe predstavile svoja stališča na obravnavi 30. septembra 2005. Iz zapisnika o tej obravnavi izhaja, da je bila ga. Heine navzoča na obravnavi kot zastopnica USRS. Med drugim je izjavila, da so od šestih sadik, ki jih je poslal E. van Jaarsveld, le štiri preživele prevoz. Da bi izključili možnost, da so razlike med sorto kandidatko in referenčno sorto posledica okoljskih dejavnikov, so bile vzgojene nove sadike in uporabljene kot referenčna sorta. Ker so bile te druga generacija, bi bilo po njenem mnenju treba ugotovljene razlike pripisati genotipskim dejavnikom.

33 Iz zapisnika o obravnavi je prav tako razvidno, da oddelek za pritožbe po obravnavi ni bil povsem prepričan o splošni poznanosti referenčne sorte. Ne da bi oddelek podvomil o verodostojnosti in preskušanju E. van Jaarsvelda, je ocenil, da nekatere njegove trditve niso bile dovolj podkrepljene, zato se mu je zdelo potrebno, da eden od njegovih članov opravi ogled v Južni Afriki v okviru dokaznega postopka iz člena 78 Uredbe št. 2100/94.

34 Odbor za pritožbe je 27. decembra 2005 s sklepom sprejel zadevno dokazno sredstvo. Za izvedbo tega ukrepa je na podlagi člena 62 Uredbe Komisije 1239/95 določil pogoj, da tožeča stranka plača predujem 6000 EUR.

35 V vlogi z dne 6. januarja 2006 je pritožnik navedel, da mu ni bilo treba predložiti dokazov in da ni zahteval odrejenega dokaznega sredstva. Poudaril je, da mora USRS ugotoviti razlikovalni učinek v smislu člena 7 Uredbe št. 2100/94. Tako je bilo po njegovem mnenju „poizvedovalno potovanje“ v Južno Afriko mogoče le na podlagi člena 76 Uredbe št. 2100/94. V skladu s to določbo ni bila njegova obveznost, da plača predujem.

36 Odbor za pritožbe je s sporno odločbo zavrnil pritožbo zoper odločbo o zavrnitvi. V bistvu je menil, da sorte SUMCOL 01 ni mogoče jasno razlikovati od referenčne sorte, ki je bila ob vložitvi prijave splošno znana, in sicer v tem primeru sorte *P. ornatus Südafrika*, katere primerek je poslal E. van Jaarsveld. Poleg tega ni izvršil sklepa o dokaznem sredstvu, ker „je bil končno prepričan, da je bila sorta, uporabljena za primerjavo, referenčna sorta, in ne SUMCOL 01, ter da je bila referenčna sorta na dan vložitve prijave splošno znana“.

Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

37 R. Schräder je 18. julija 2006 pri Splošnem sodišču vložil tožbo za razveljavitev sporne odločbe, v kateri je navajal osem tožbenih razlogov.

38 Prvi tožbeni razlog, ki je imel tri dele, se je nanašal na kršitev povezanih določb členov 62 in 7(1) in (2) Uredbe št. 2100/94. Drugi in tretji tožbeni razlog sta bila kršitev člena 76 Uredbe št. 2100/94 in kršitev člena 75 te uredbe oziroma kršitev „splošne

prepovedi sprejemanja nepričakovanih odločitev v pravni državi“. Četrti in peti tožbeni razlog sta bila kršitev člena 60(1) oziroma člena 62(1) Uredbe št. 1239/95. Šesti, sedmi in osmi tožbeni razlog so bili kršitev člena 88 Uredbe št. 2100/94, kršitev člena 70(2) te uredbe in kršitev člena 67(2), prvi stavek, te uredbe.

39 Potem ko je Splošno sodišče opredelilo obseg svojega sodnega nadzora, je preizkusilo meritorne presoje odbora za pritožbe v zvezi s členom 7(1) in (2) Uredbe št. 2100/94. Glede vprašanja, ali je bila rastlina z zasebnega vrta E. van Jaarsvelda rastlina sorte SUMCOL 01, je Splošno sodišče v točki 87 izpodbijane sodbe ugotovilo, da sta bili sorta kandidatka in referenčna sorta z zasebnega vrta E. van Jaarsvelda različni sorti. Poleg tega je v točki 92 te sodbe ocenilo, da je odbor za pritožbe lahko pravilno sklepal, prvič, da je referenčna sorta splošno znana, potem ko je ugotovilo, da pritožnik ni navajal posebnih utemeljitev niti posebnih dokazov za izpodbijanje izenačenja referenčne sorte z zasebnega vrta E. van Jaarsvelda z južnoafriško sorto vrste *Plectranthus ornatus*, in drugič, da trditve E. van Jaarsvelda podkrepljujejo južnoafriški organi in več znanstvenih publikacij.

40 Poleg tega je glede utemeljitve pritožnika, ki izhaja iz kršitve člena 62 Uredbe št. 2100/94, in sicer, da je bila sorta SUMCOL 01 jasno razločljiva od referenčne sorte, Splošno sodišče v točki 104 izpodbijane sodbe ugotovilo protislovje v tej utemeljitvi in ocenilo, da je bila predpostavka, na kateri je temeljila, napačna.

41 Zato je prvi tožbeni razlog zavrnilo.

42 Glede drugega tožbenega razloga, in sicer kršitve člena 76 Uredbe št. 2100/94, je Splošno sodišče v točki 127 izpodbijane sodbe ocenilo, da je „[o]dbor za pritožbe […] lahko iz gradiva, s katerim je razpolagal, pravilno sklepal, da sorte SUMCOL 01 ni bilo mogoče jasno razlikovati od referenčne sorte, ki je bila ob vložitvi prijave splošno znana“ in da mu „[t]ako […] ni bilo treba opraviti ponovnega preskušanja“.

43 Tretji tožbeni razlog, in sicer kršitev člena 75 Uredbe št. 2100/94, je bil zavrnjen, saj če lahko urad na lastno pobudo odredi dokazno sredstvo, ga lahko tudi odloži, pri čemer je pomembno vprašanje, ali so stranke lahko oblikovale stališče do razlogov in dokazov, ki jih je navajal oziroma izvajal ta odbor.

44 Splošno sodišče je glede četrtega tožbenega razloga, in sicer kršitve člena 60(1) Uredbe št. 1239/95, v delu, ki se nanaša na pogoje, pod katerimi je ga. Heine sodelovala v postopku pred odborom za pritožbe, v točki 130 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „je bila ga. Heine na obravnavi [pred odborom za pritožbe] prisotna kot zastopnica USRS, in ne kot priča ali strokovnjak“.

45 Pri preizkusu petega tožbenega razloga, in sicer kršitve člena 62 Uredbe št. 1239/95 s tem, da odbor za pritožbe od R. Schräderja ni mogel zakonito zahtevati položitve predujma za izvedbo dokaznega sredstva, je Splošno sodišče v točki 116 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je ta tožbeni razlog utemeljen, zaradi česar je sklep glede dokaznega sredstva z dne 27. decembra 2005 nezakonit. Vendar pa je v naslednji točki te sodbe zavrnilo ta tožbeni razlog kot brezpredmeten glede na razloge in učinke sporne odločbe.

46 Glede šestega tožbenega razloga, in sicer kršitve člena 88 Uredbe št. 2100/94 s tem, da R. Schräderju ni bil omogočen vpogled v spis, je Splošno sodišče v točki 134 izpodbijane sodbe odločilo, da „je bil tožeči stranki poslan celoten spis in da mu je bilo omogočeno, da koristno predstavi svoja stališča“.

47 Glede sedmega tožbenega razloga, in sicer kršitve člena 70(2) Uredbe št. 2100/94 v zvezi z roki, v katerih mora USRS sprejeti odločitev in glede katerih naj bi bile grobo kršene pravice pritožnika, je Splošno sodišče v točkah 142 in 143 izpodbijane sodbe odločilo:

„142 Čeprav je bil rok, določen v členu 70 Uredbe št. 2100/94, presežen za en mesec in deset dni, [Splošno sodišče] meni, da je ta zamuda glede na posebne okoliščine obravnavane zadeve upravičena predvsem z nujnostjo zaslišanja oseb, ki bivajo v oddaljenih državah.

143 V vsakem primeru pa prekoračitev tega roka ni taka, da bi lahko upravičila razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, temveč največ dodelitev odškodnine, če bi se izkazalo, da je tožeča stranka zaradi tega utrpela kakšno škodo.“

48 O osmem tožbenem razlogu glede kršitve člena 67(2), prvi stavek, Uredbe št. 2100/94 v zvezi s pogoji za izbris prijave za podelitev pravice je Splošno sodišče v točki 148 izpodbijane sodbe odločilo:

„Tudi če se v zvezi s tem domneva, da je bila prijava za podelitev pravice zbrisana iz registra USRS takoj po sprejetju odločbe o zavrnitvi in je bil s tem kršen člen 67(2),

prvi stavek, Uredbe št. 2100/94, v skladu s katerim ima pritožba zoper tako odločbo suspenzivni učinek, taka nezakonitost ne bi imela vpliva na odločbo o zavrnitvi ter zato ne bi mogla vplivati na veljavnost te odločbe in posledično ne na veljavnost izpodbijane odločbe."

49 Iz teh razlogov je Splošno sodišče tožbo R. Schräderja zavrnilo.

Predlogi strank

50 R. Schräder Sodišču predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe in sporne odločbe, podredno vrnitev zadeve Splošnemu sodišču, v vsakem primeru pa predlaga, da se USRS naloži plačilo vseh stroškov, ki so bili priglašeni v postopkih pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

51 USRS predlaga, da se pritožba zavrne in da se pritožniku naloži plačilo stroškov postopkov pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

Pritožba

52 V utemeljitev svoje pritožbe R. Schräder navaja dva razloga, pri čemer ima prvi, ki se nanaša na kršitve postopka, šest delov, drugi, ki se nanaša na kršitev prava Skupnosti, pa pet delov.

53 USRS uveljavlja nedopustnost pritožbe, ker se nanaša zgolj na dejstva in presojo dokazov, in podredno predlaga zavrnitev vseh pritožbenih razlogov in torej pritožbe v celoti.

Prvi pritožbeni razlog

54 Prvi pritožbeni razlog ima šest delov.

Prvi in drugi del: kršitev člena 7 Uredbe št. 2100/94

– Trditve strank

55 S tema deloma prvega pritožbenega razloga R. Schräder v bistvu izpodbija ugotovitve Splošnega sodišča glede vprašanja, ali sta bili rastlina z zasebnega vrta E. van Jaarsvelda, ki je bila uporabljena kot referenčna sorta, in sorta kandidatka SUMCOL 01 dejansko ista sorta.

56 V prvem delu tega pritožbenega razloga R. Schräder nasprotuje ugotovitvam Splošnega sodišča v točkah 76, 79 in 131 izpodbijane sodbe glede izjav ge. Heine, ki se nanašajo na vprašanje, ali sta sorta kandidatka SUMCOL 01 in referenčna sorta E. van Jaarsvelda identični.

57 Glede tega navaja, prvič, da je Splošno sodišče v točki 131 napačno ugotovilo, da pritožnik ni predložil nobenega dokaza v utemeljitev svoje trditve, da so bile izjave ge. Heine v sporni odločbi povzete nepopolno.

58 R. Schräder navaja, drugič, da zapisnik z obravnave pred odborom za pritožbe z dne 30. septembra 2005, omenjen v točki 79 izpodbijane sodbe, na more pomeniti končnega dokaza za izjave, ki so jih stranke podale na tej obravnavi, saj je bil sestavljen v nasprotju s členom 63(2) Uredbe št. 1239/95.

59 Tretjič, Splošno sodišče naj bi se v točki 79 izpodbijane sodbe napačno oprlo na dokaze, ki jih ni bilo v spisu, s tem pa dokaze izkrivilo. Poleg tega naj bi ugotovitve oprlo zgolj na domnevo glede elektronskega sporočila ge. Heine z dne 20. junija 2005.

60 V okviru drugega dela tega pritožbenega razloga, ki se nanaša na kršitve postopka v zvezi z ugotovitvami Splošnega sodišča v točkah 36, 71, 73, 74, 79 in 131 izpodbijane sodbe, in sicer, da referenčna sorta in sorta kandidatka dejansko nista bili identični, R. Schräder v bistvu prereka ugotovitev, do katere je prišlo Splošno sodišče, da rastline, ki jih je poslal E. van Jaarsveld, niso pripadale sorti SUMCOL 01.

61 V ta namen pritožnik zatrjuje, da je Splošno sodišče dvakrat napačno uporabilo pravo.

62 Prva napačna uporaba prava naj bi bila posledica tega, da je Splošno sodišče naložilo pretirane zahteve glede njegove utemeljitve in tako kršilo načela dokaznega postopka.

Zlasti glede na čas, ki je potekel od preizkušanja rastlin, naj R. Schräder ne bi mogel predložiti več dokazov za izpodbitje trditev ge. Heine na obravnavi pred odborom za pritožbe. R. Schräder poleg tega ugotavlja, da je Splošno sodišče v točki 130 izpodbijane sodbe navedlo, da je ga. Heine izjave podala kot stranka v postopku, in ne kot priča ali izvedenec. Ker je R. Schräder izpodbijal te izjave, odbor za pritožbe in Splošno sodišče nista imela podlage, da bi izjavam USRS pripisala večji pomen, ne da bi sprejela dokazni predlog, ki ga je podal. Splošno sodišče naj bi s tem, da je na splošno zavrnilo dokazne predloge R. Schräderja, kršilo njegovo pravico do izjave.

63 Druga napačna uporaba prava naj bi bila v izkrivljanju dejstev in dokazov. R. Schräder navaja, da je Splošno sodišče s sporno ugotovitvijo v točki 74 izpodbijane sodbe, da njegove trditve niso bile dovolj specifične, izkrivilo dejstva in dokaze. Zlasti naj bi Splošno sodišče prezrlo dejstvo, da je R. Schräder na obravnavi pred odborom za pritožbe podal pojasnila glede sort, ki sta bili leta 2003 primerjani, v pisnih stališčih z dne 14. oktobra 2005 pa pojasnila glede posebnih razlik med primerjanima sortama. Nazadnje, Splošno sodišče ni obravnavalo njegovega predloga iz točke 43 tožbe, in sicer, da bo predložil izvedensko poročilo v utemeljitev svoje trditve, da te razlike lahko pojasni razmnoževanje referenčne sorte, ki ga je opravil Bundessortenamt.

64 Glede prvega dela USRS najprej navaja, da poročilo z dne 12. decembra 2003, ki ga je predstavila ga. Heine, dokazuje obstoj treh minimalnih razlik med zadevnima sortama. Izpodbijanje in presoja te ugotovitve pa ni v pristojnosti Sodišča, temveč edino izvedencev.

65 Dalje navaja, da tega poročila R. Schräder ni nikoli izpodbijal. Mnenje ge. Heine se opira na znanstvene podlage, medtem ko je bilo elektronsko sporočilo z dne 20. junija 2005 očitno osnovano na domnevah in nedokončno.

66 Nazadnje USRS poudarja, da verodostojnost ge. Heine podkrepljuje priznana usposobljenost Bundessortenamt na področju registracije in varovanja rastlinskih sort.

67 Glede drugega dela USRS v bistvu navaja, da lahko Splošno sodišče izvaja le omejen nadzor nad ugotovitvami razlik med zadevnima rastlinama in ugotovitvami glede njihovega izvora. Dodaja, da Splošno sodišče ni bilo dolžno odrediti izvedenskega mnenja.

– Presoja Sodišča

68 Ker se oba dela pritožbenega razloga nanašata na kršitev člena 7 Uredbe št. 2100/94, ju je treba obravnavati skupaj.

69 V skladu s členom 225(1) ES in členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča, je pritožba omejena na preizkus pravnih vprašanj. Tako je le Splošno sodišče pristojno za ugotavljanje in presojo upoštevnih dejstev ter za presojo dokazov. Presoja teh dejstev in dokazov, razen ob njihovem izkrivljanju, ni pravno vprašanje, ki bi bilo kot tako podvrženo nadzoru Sodišča v okviru pritožbe (glej zlasti sodbi z dne 19. septembra 2002 v zadevi DKV proti UUNT, C-104/00 P, Recueil, str. I-7561, točka 22, in z dne 12. januarja 2006 v zadevi Deutsche SiSi-Werke proti UUNT, C-173/04 P, ZOdl., str. I-551, točka 35).

70 Treba je poudariti, da je Splošno sodišče trditev R. Schräderja, da je bila ocena USRS in odbora za pritožbe, da sorta SUMCOL 01 nima razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1) Uredbe št. 2100/94, napačna, zavrnilo kot neutemeljeno.

71 V točki 73 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče navedlo, da elementi, ki jih je navajal R Schräder, ne zadostujejo za ugotovitev, da so Bundessortenamt in za njim USRS ter njegov odbor za pritožbe storili očitno napako pri presoji, zaradi katere bi se lahko sporna odločba razveljavila.

72 R. Schräder nasprotuje tej ugotovitvi, prvič, ker je Sodišče v točki 74 izpodbijane sodbe navedlo, da elementi, ki jih je navajal glede učinka okoljskih dejavnikov, ne zadostujejo za izpodbijte nasprotne ugotovitve Bundessortenamt, in drugič, ker Splošno sodišče v točkah do 77 do 79 izpodbijane sodbe ni sprejelo utemeljitev R. Schräderja na podlagi izjav ge. Heine na obravnavi pred odborom za pritožbe in v elektronskem sporočilu, poslanem USRS.

73 Čeprav se R. Schräder formalno sklicuje na napačno uporabo prava, pa s tem, da poskuša dokazati, da Splošno sodišče ni moglo razumno skleniti, da zgoraj navedena dejstva in okoliščine ne zadostujejo za izpodbitje ugotovitve Bundessortenamt, ki jo je potrdil tudi odbor za pritožbe, v bistvu želi izpodbijati presojo dejstev, ki jo je opravilo Splošno sodišče, in zlasti izpodbiti dokazno vrednost, ki jo je priznalo tem dejstvom.

74 Zato sta prvi in drugi del prvega pritožbenega razloga v tem delu nedopustna.

75 Glede trditev, da je Splošno sodišče izkrivilo dejstva in dokaze, ko je presodilo trditve, ki so se opirale na izjave ge. Heine in morebitni vpliv okoljskih dejavnikov na razlike med referenčno sorto in sorto kandidatko, je treba opozoriti, da samo Splošno sodišče odloča o tem, ali je treba dopolniti podatke, ki so mu na voljo v zadevi, o kateri

odloča. Vprašanje, ali imajo postopkovni dokumenti dokazno moč ali ne, je odvisno od njegove proste presoje dejstev, ki v okviru pritožbe ni predmet nadzora Sodišča, razen v primeru izkrivljanja dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, ali če je iz dokumentov v spisu razvidna vsebinska nepravilnost ugotovitev Splošnega sodišča (sodba z dne 11. septembra 2008 v združenih zadevah Nemčija in drugi proti Kronofrance, C-75/05 P in C-80/05 P, ZOdl., str. I-6619, točka 78 in navedena sodna praksa).

76 Dejstev, ki jih stranke niso navajale pred organi USRS, ni več mogoče navajati v fazi tožbe, ki je vložena pri Splošnem sodišču. Splošno sodišče je namreč pozvano, naj presodi zakonitost odločbe odbora za pritožbe in s tem nadzoruje njegovo uporabo prava Skupnosti, zlasti glede dejstev, ki so bila predložena navedenemu odboru, vendar pa ne sme izvesti takega nadzora s tem, da upošteva dejstva, ki so mu bila predložena na novo (glej po analogiji sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul, C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, točka 54).

77 Poleg tega je treba opozoriti, da Splošno sodišče, ki je edino pristojno, da odloča v okviru meja, ki jih določa člen 73(2) Uredbe št. 2100/94, ni bilo dolžno opraviti celovitega preizkusa za ugotovitev, ali sorta SUMCOL 01 ima razlikovalni učinek v smislu člena 7(1) Uredbe št. 2100/94 ali ne, temveč se je lahko glede na znanstveno in tehnično kompleksnost tega pogoja, katerega spoštovanje je treba poleg tega preveriti s preskušanjem, ki ga mora USRS zaupati enemu od pristojnih nacionalnih organov, kot izhaja iz člena 55 Uredbe št. 2100/94, omejilo na nadzor očitno napačne presoje.

78 Zato je Splošno sodišče lahko zakonito menilo, da so elementi v spisu zadoščali za to, da je odbor za pritožbe odločil o odločbi o zavrnitvi.

79 Poleg tega se je Splošno sodišče v točki 74 izpodbijane sodbe, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 45 sklepnih predlogov, omejilo na navedbo, da pojasnila, pričevanja in izvedenska poročila, na katera se je skliceval R. Schräder, niso zadoščala za izpodbitje ugotovitve Bundessortenamt.

80 S tako odločitvijo Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava.

81 Glede presoje izjav ge. Heine je Splošno sodišče v točki 79 izpodbijane sodbe ocenilo, da izjavi ge. Heine v elektronskem sporočilu z dne 20. junija 2005 ni treba pripisati posebnega pomena, pri čemer je ugotovilo, da ni bila ponovljena na obravnavi pred odborom za pritožbe.

82 Glede tega je treba poudariti, da Splošno sodišče ni kršilo pravil glede izvajanja dokazov ali pravil o dokaznem bremenu, ko je v okviru proste presoje ugotovilo dokazno vrednost, ki jo je treba priznati tem izjavam.

83 Poleg tega je treba tudi ob predpostavki, da bi bilo dokazano, kot navaja R. Schräder, da je zapisnik te obravnave v nasprotju s členom 63(2) Uredbe št. 1239/95, ker ni bil dan v potrditev strankam, šteti, da ugotovitve Splošnega sodišča v omenjeni točki 79 sodijo v okvir njegove proste presoje in jih v fazi pritožbe ni mogoče izpodbijati.

84 Samo Splošno sodišče je namreč pristojno za ugotovitev, ali so bile izjave ge. Heine v sporni odločbi povzete nepopolno. Tako Splošno sodišče s tem, da je v točki 131 izpodbijane sodbe ocenilo, da to ni bilo podano, ni izkrivilo dejstev v tej zadevi.

85 Poleg tega ta nepravilnost, tudi če bi bila dokazana, ne bi vplivala na vsebino izjave ge. Heine, kot jo je Splošno sodišče upoštevalo v točki 79 izpodbijane sodbe.

86 Zato je treba prvi in drugi del obravnavanega pritožbenega razloga v celoti zavrniti.

Tretji, četrti in peti del: napačna uporaba prava v okviru presoje dokazne vrednosti izjave E. van Jaarsvelda.

– Trditve strank

87 V okviru teh treh delov prvega pritožbenega razloga R. Schräder v bistvu izpodbija razlogovanje Splošnega sodišča, ki je v točki 81 izpodbijane sodbe potrdilo stališče odbora za pritožbe, da „se na podlagi izkušenj ‚lahko izključi', da bi rastline sorte SUMCOL 01 lahko končale v zasebnem vrtu E. van Jaarsvelda".

88 Glede tega R. Schräder v okviru tretjega dela navaja, da so ugotovitve Splošnega sodišča v točki 82 izpodbijane sodbe napačne, ker je bilo dokazano, da je bilo mogoče od 19. avgusta 2003 rastline te sorte kupiti po pošti v Nemčiji in da v Južni Afriki ta sorta ni bila na voljo v hortikulturnih trgovinah, temveč je rasla le na vrtu E. van Jaarsvelda. Poleg tega R. Schräder meni, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ki jih je predložil,

saj je presoja Splošnega sodišča potrdila ugotovitev odbora za pritožbe, da je bila referenčna sorta na splošno na voljo v drevesnicah v Južni Afriki.

89 V okviru četrtega dela R. Schräder ob izpodbijanju presoje verodostojnosti in nepristranskosti E. van Jaarsvelda, ki jo je Splošno sodišče podalo v točkah 84, 93 in 95 izpodbijane sodbe, trdi, da je Splošno sodišče prezrlo dokaze, ki jih je predložil glede razlogov, ki naj bi jih E. van Jaarsveld imel za to, da bi preprečil, da sorta SUMCOL 01 postane predmet žlahtniteljske pravice v Skupnosti.

90 V okviru petega dela navaja, da je Splošno sodišče v točki 85 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo s tem, da je prezrlo njegove navedbe glede „verodostojnosti“ E. van Jaarsvelda in glede verjetnosti njegovih izjav.

91 USRS meni, da R. Schräder izpodbija le ugotovitve dejstev, ki niso predmet nadzora Sodišča. Poleg tega R. Schräder z navajanjem, da je E. van Jaarsveld konkurent, prvič uveljavlja to trditev v fazi pritožbe, kar je v nasprotju s členom 42 Poslovnika Sodišča.

– Presoja Sodišča

92 Ker se tretji, četrti in peti del prvega pritožbenega razloga nanašajo na presojo Splošnega sodišča glede prisotnosti rastline SUMCOL 01 na zasebnem vrtu E. van Jaarsvelda v Južni Afriki, jih je treba obravnavati skupaj.

93 Glede tega je Splošno sodišče v točki 86 izpodbijane sodbe odločilo, da so „trditve [R. Schräderja], ki so namenjene temu, da se ovrže stališče odbora za pritožbe, v skladu s katerim se na podlagi izkušenj ‚lahko izključi', da bi rastline sorte SUMCOL 01 lahko končale v zasebnem vrtu E. van Jaarsvelda, v vsakem primeru brezpredmetne".

94 Pri tem odgovoru na ta del tožbenega razloga ni podana nobena napačna uporaba prava.

95 Kot je lahko ugotovilo Splošno sodišče, namreč tudi ob predpostavki, da bi bilo mogoče dokazati, da je bila sorta SUMCOL 01 prisotna na vrtu E. van Jaarsvelda v Južni Afriki, ta okoliščina ne bi vplivala na znanstvene ugotovitve, da so med to sorto in rastlino z zasebnega vrta E. van Jaarsvelda, ki je bila uporabljena kot referenčna sorta, obstajale razlike, kar so ugotovitve, ki predstavljajo temelj sporne odločbe.

96 Zato je treba tretji, četrti in peti del obravnavanega pritožbenega razloga zavrniti kot brezpredmetne.

Šesti del: ugotovitev, da je mogoče referenčno sorto šteti za splošno znano

– Trditve strank

97 V okviru šestega dela tega pritožbenega razloga R. Schräder v bistvu izpodbija ugotovitve Splošnega sodišča v točkah 68, 80, 90, 91 in 96 izpodbijane sodbe glede splošne poznanosti rastlin z zasebnega vrta E. van Jaarsvelda v smislu člena 7(2) Uredbe št. 2100/94.

98 V ta namen navaja, da je Splošno sodišče večkrat napačno uporabilo pravo.

99 Prvič, R. Schräder navaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo in izkrivilo dokaze, ko je napačno predpostavilo, da so odbor za pritožbe, USRS in Bundessortenamt izenačili referenčno sorto E. van Jaarsvelda s „sorto“, ki jo je opisal L. E. Codd, južnoafriški botanik.

100 Drugič, izpodbijana sodba naj bi bila protislovna, saj je v njenih točkah 80 in 96 navedeno, da je L. E. Codd opisal botanično „vrsto“, imenovano *Plectranthus ornatus*, medtem ko je v točki 91 izpodbijane sodbe navedena „sorta“ *Plectranthus ornatus*.

101 Tretjič, Splošno sodišče naj bi razširilo predmet spora, čeprav je v točki 68 izpodbijane sodbe navedlo, da USRS ne more prvič pred njim navajati „sorte“, ki jo je opisal L. E. Codd, ker tega ni upošteval odbor za pritožbe.

102 USRS meni, da ta del pritožbenega razloga ni natančen in ga je treba zavrniti na podlagi člena 112 Poslovnika Sodišča.

103 Vseeno navaja, da je treba referenčno sorto šteti za splošno znano, saj E. van Jaarsveld potrjuje, da se je v Južni Afriki že tržila v času vložitve prijave za podelitev

žlahtniteljske pravice, da so te rastline od enega njegovih prijateljev, da je Splošno sodišče pravilno preverilo, ali je bila „sorta“, in ne „vrsta“, splošno znana ali ne, in da R. Schräder ni dokazal, da bi bil izrek izpodbijane sodbe drugačen, če Splošno sodišče ne bi upoštevalo znanstvene literature.

– Presoja Sodišča

104 Namen treh trditev v utemeljitev tega dela prvega pritožbenega razloga je izpodbitje ugotovitve Splošnega sodišča v točki 92 izpodbijane sodbe, da je bila referenčna sorta splošno znana.

105 Glede tega je treba, prvič, v nasprotju s tem, kar navaja R. Schräder, poudariti, da je v točki 91 izpodbijane sodbe Splošno sodišče ugotovilo, da odbor za pritožbe ni izenačil referenčne sorte E. van Jaarsvelda s sorto, ki jo je opisal L. E. Codd, temveč da je ta odbor zgolj izenačil to referenčno sorto s sorto, znano v Južni Afriki, ki spada v vrsto *Plectranthus ornatus*. Tako je zavrnilo trditev R. Schräderja, da je bila rastlina, ki jo je poslal E. van Jaarsveld, izolirana rastlina, ki je rasla na njegovem vrtu.

106 Drugič, glede protislovja med točkami 80, 81 in 91 izpodbijane sodbe zaradi domnevne zamenjave pojmov „sorta“ in „vrsta“, je treba ugotoviti, da iz teh točk ni razvidno, da Splošno sodišče ni ustrezno upoštevalo razlike med tema pojmoma. Splošno sodišče je namreč v točki 80 izpodbijane sodbe priznalo, da je „*Plectranthus ornatus* […] vrsta, v katero spadajo številne sorte“, v točki 91 pa se je sklicevalo na „južnoafriško sorto vrste *Plectranthus ornatus*“.

107 Poleg tega ni mogoče ugotoviti nobenega protislovja zgolj zaradi dejstva, kot to navaja R. Schräder, da je Splošno sodišče napačno nakazalo, da je L. E. Codd v svojih publikacijah opisal sorto *Plectranthus ornatus*, in ne ustrezne vrste. Kot je v točki 67 sklepnih predlogov poudaril generalni pravobranilec, je namreč v sami naravi „vrste“, da jo sestavljajo različne sorte, in torej natančen opis take vrste ne more biti podan brez sort, ki jih zajema.

108 Tretjič, ker trditev, da je bil predmeta postopka razširjen temelji na napačni razlagi točke 91 izpodbijane sodbe, jo je treba zavrniti kot neutemeljeno.

109 Torej je treba šesti del obravnavanega pritožbenega razloga zavrniti.

110 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba prvi pritožbeni razlog v celoti zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

111 Drugi pritožbeni razlog ima pet delov.

Prvi, drugi in tretji del: protislovja, napake in kršitev prava Skupnosti glede upoštevanja znanstvenih publikacij za ugotovitev splošne poznanosti referenčne sorte

– Trditve strank

112 V okviru prvega dela tega pritožbenega razloga R. Schräder v bistvu po eni strani navaja, da je Splošno sodišče v točkah 66, 80 in od 96 do 100 izpodbijane sodbe zašlo v protislovje, ko je ocenilo, da so lahko „zelo različne sorte“ del botanične vrste *Plectranthus ornatus*, na koncu pa priznalo, da opisi v publikacijah ustrezajo opisu botanične „vrste“. Dokument TG/1/3 UPOV z dne 19. aprila 2002 (v nadaljevanju: dokument TG/1/3) namreč za presojo splošne poznanosti omenja le opis „sorte“.

113 Po drugi strani Splošno sodišče glede na obseg svojega nadzora, kot je naveden v točki 66 izpodbijane sodbe, ni bilo dolžno preveriti, ali je bila zadevna vrsta že splošno znana, opirajoč se na podroben opis.

114 USRS navaja, da je prvi del drugega pritožbenega razloga le ponovitev šestega dela prvega pritožbenega razloga.

115 V okviru drugega dela drugega pritožbenega razloga R. Schräder ocenjuje, da je bilo ugotavljanje dejstev tako s strani USRS kot s strani odbora za pritožbe in Splošnega

sodišča očitno nepopolno, ker ni bila opravljena primerjava med izraženimi značilnostmi, ki so navedene v publikaciji L. E. Codda, in značilnostmi sorte kandidatke.

116 USRS poudarja, da v fazi pritožbe ni mogoče izpodbijati presoje dejstev, ki jo je opravil ta urad ali odbor za pritožbe.

117 V okviru tretjega dela tega pritožbenega razloga R. Schräder navaja, da člen 7(2) Uredbe št. 2100/94 načeloma prepoveduje sklicevanje na podroben opis sorte v publikaciji za namen presoje razlikovalnega učinka sorte kandidatke. Poleg tega Mednarodna konvencija za varstvo novih rastlinskih sort z dne 2. decembra 1961 v revidirani različici z dne 19. marca 1991, katere stranka je Evropska skupnost, ne zajema več primera podrobnega opisa sorte za utemeljitev splošne poznanosti te sorte, medtem ko je bila ta zahteva izrecno navedena v različici te konvencije po reviziji z dne 23. oktobra 1978. Zato se niti odbor za pritožbe niti Splošno sodišče nista mogla opreti na opis v publikaciji L. E. Codda.

118 Poleg tega je razlaga člena 7(2) Uredbe št. 2100/94 s strani Splošnega sodišča v nasprotju z nemško zakonodajo, ki se uporablja na področju žlahtniteljskih pravic, ne upošteva posebnosti predmeta varstva, ki ga predstavlja živa snov, in je v nasprotju z doktrino.

119 USRS navaja, da je za preizkus splošne poznanosti sorte kandidatke dopustna vsaka vrsta dokaza in da v Uredbi št. 2100/94 ni nobene izjeme.

– Presoja Sodišča

120 V okviru prvega, drugega in tretjega dela drugega pritožbenega razloga R. Schräder v bistvu izpodbija dejstvo, da je Splošno sodišče dopustilo, da se podroben opis sorte v znanstveni publikaciji upošteva za utemeljitev splošne poznanosti sorte v smislu člena 7(2) Uredbe št. 2100/94.

121 Glede tega je treba ugotoviti, da se je Splošno sodišče v točki 96 izpodbijane sodbe podredno sklicevalo na znanstveno literaturo za potrditev trditev E. van Jaarsvelda. V točkah 97 in 98 izpodbijane sodbe je poudarilo, da je na podlagi navodil UPOV in zlasti v skladu s točko 5.2.2.1 z naslovom „Splošno poznavanje“ v dokumentu TG/1/3 „objava podrobnega opisa med drugim navedena med dejavniki, ki jih je treba upoštevati pri ugotavljanju splošnega poznavanja“. V točki 99 izpodbijane sodbe je priznalo, da je tak element mogoče upoštevati tudi v okviru uporabe člena 7(2) Uredbe št. 2100/94, v točki 100 iste sodbe pa je odločilo, da je odbor za pritožbe upravičeno upošteval podroben opis v delih L. E. Codda za ugotovitev splošne poznanosti referenčne sorte.

122 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče brez nadaljnje obravnave zavrne očitke zoper podredne razloge v sodbi Splošnega sodišča, ker ti ne morejo imeti povzročiti njene razveljavitve in so torej brezpredmetni (sodba z dne 7. novembra 2002 v zadevi Hirschfeldt proti AEE, C-184/01 P, Recueil, str. I-10173, točka 48).

123 V tem primeru je treba ugotoviti, da je obrazložitev Splošnega sodišča v točkah od 96 do 100 izpodbijane sodbe podredna glede na obrazložitev v točkah od 89 do 95.

124 Torej so prvi, drugi in tretji del drugega pritožbenega razloga brezpredmetni in jih je treba zato zavrniti.

Četrti del: Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo s tem, da je zavrnilo utemeljitve R. Schräderja glede kršitve člena 62 Uredbe št. 2100/94

– Trditve strank

125 R. Schräder meni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je zavrnilo njegove utemeljitve glede kršitve člena 62 Uredbe št. 2100/94. Trdi, da je Splošno sodišče v točki 104 izpodbijane sodbe napačno menilo, da je bilo njegovo stališče, navedeno v točki 103 izpodbijane sodbe, da bi moral USRS ugotoviti, da je bila sorta SUMCOL 01 jasno razločljiva, v očitnem protislovju z njegovim stališčem, da sta sorta kandidatka in referenčna sorta ista sorta. Očitanega protislovja ni, ker če bi bile rastline, ki jih je poslal E. van Jaarsveld, sorte SUMCOL 01, ne bi obstajala „referenčna sorta“ za ugotovitev zadevnega razlikovanja.

126 USRS predlaga zavrnitev tega dela drugega pritožbenega razloga.

– Presoja Sodišča

127 Najprej je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče že v točki 87 izpodbijane sodbe zavrnilo predpostavko, na katero so oprte trditve R. Schräderja, in sicer, da sta referenčna sorta in sorta kandidatka ena in ista rastlina.

128 Tudi ob predpostavki, da je Splošno sodišče v točki 104 izpodbijane sodbe napačno menilo, da je bilo stališče R. Schräderja protislovno, čeprav je ta v okviru člena 62 Uredbe št. 2100/94 tožbeni razlog navajal podredno, je treba vseeno ugotoviti, da je Splošno sodišče ta tožbeni razlog zavrnilo iz razlogov, navedenih v točki 106 izpodbijane sodbe, katerih pa R. Schräder ni izpodbijal.

129 Zato je treba četrti del drugega pritožbenega razloga zavrniti.

Peti del: napačna uporaba prava pri presoji sodelovanja ge. Heine na obravnavi

– Trditve strank

130 R. Schräder meni, da je Splošno sodišče kršilo člena 60(1) in 15(2) Uredbe št. 1239/95, ko je v točkah od 129 do 132 izpodbijane sodbe obravnavalo pogoje, pod katerimi je ga. Heine sodelovala v ustnem postopku pred odborom za pritožbe.

131 Glede tega pojasnjuje, prvič, da je Splošno sodišče prezrlo dejstvo, da je bil za zaslišanje stranke v postopku potreben sklep o dokaznem sredstvu in, drugič, da je Splošno sodišče napačno navedlo, da je bila ga. Heine zastopnica USRS, medtem ko je bila zaposlena pri Bundessortenamt, ter tretjič, da niti USRS niti odbor za pritožbe nista dokazala, da so bili pogoji za veljavno zastopanje tega urada s strani ge. Heine izpolnjeni.

132 USRS zatrjuje, da so bili pozivi zaradi izvedbe ustnega postopka z dne 30. maja 2005 zakoniti. Samo predsednik USRS je pristojen za odločitev sestave svojih zastopnikov in torej za odločitev glede sodelovanja ge. Heine, ki je sodelovala pri pripravi odločbe o zavrnitvi.

– Presoja Sodišča

133 Treba je ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 130 izpodbijane sodbe poudarilo, da je iz zapisnika obravnave pred odborom za pritožbe razvidno, da je ga. Heine na obravnavi pred tem odborom sodelovala kot zastopnica USRS, in ne kot priča ali izvedenka.

134 Zato je treba go. Heine šteti za zastopnico USRS in obveznosti, ki izhajajo iz člena 60(1) in 15(1) Uredbe št. 1239/95, ni mogoče uspešno uveljavljati.

135 V skladu s členom 68 Uredbe št. 2100/94 je namreč Splošno sodišče ob tem, da je bil USRS stranka postopka s pritožbo in ga. Heine njegova zastopnica, ne da bi kršilo člen 60(1) Uredbe št. 1239/95, v točki 130 izpodbijane sodbe odločilo, da njena

navzočnost na obravnavi ni zahtevala sprejetja sklepa o dokaznem sredstvu v smislu prej navedene določbe.

136 Poleg tega je Splošno sodišče upravičeno poudarilo, da se na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 1239/95 dejanja, ki jih je opravila ga. Heine v skladu s sporazumom, sklenjenim med USRS in Bundessortenamt glede preizkušanja, štejejo za dejanja USRS, kolikor zadevajo tretje stranke.

137 Zato je treba peti del obravnavanega pritožbenega razloga zavrniti.

138 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba drugi pritožbeni razlog v celoti zavrniti.

139 Iz vseh zgoraj navedenih ugotovitev je razvidno, da je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

140 V skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča, ki se na podlagi člena 118 tega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je UUNT predlagal, naj se R. Schräderju naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi pritožbenimi razlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. R. Schräderju se naloži plačilo stroškov.

Podpisi